

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa A. C. przeciwko (...) Radiu – (...) w (...) Spółce Akcyjnej w Ł. o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy oddalił wniosek strony powodowej o uzupełnienie wyroku tegoż Sądu z dnia 29 września 2014 roku.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia podniesiono, iż wniosek strony powodowej o uzupełnienie wyroku wydanego w dniu 29 września 2014 roku poprzez oznaczenie w pkt. II wyroku okresu za jaki Sąd zasądził na rzecz powódki wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie nie może zostać uwzględniony, gdyż Sąd orzekł o całości roszczeń powódki sprecyzowanych przez jej pełnomocnika po zobowiązaniu Przewodniczącego Wydziału pod rygorem zwrotu pozwu i w takim kształcie, jaki był sprecyzowany przez pełnomocnika powódki.

Sąd podkreślił, iż pełnomocnik powódki wniósł o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Następnie – po wezwaniu do usunięcia braków – określił wartość tego roszczenia (tj. jego wysokość) na kwotę 2.880,00 zł opierając się w wyliczeniu wysokości roszczenia na wynagrodzeniu zasadniczym powódki za sierpień 2013 roku – zastrzegając rozszerzenie powództwa. Roszczenie to ma charakter pieniężny i żądanie pozostało w kwocie przez pełnomocnika sprecyzowanej, do rozszerzenia pozwu bowiem nigdy nie doszło. Rozstrzygnięcie w punkcie II. wyroku jest dokładnym zasądzeniem tego, o co pełnomocnik wniósł. W tej sytuacji nie ma więc substratu, o który wyrok należałoby uzupełnić. Powódka wygrała bowiem sprawę w całości w zakresie roszczeń, które były przedmiotem żądania jej pełnomocnika. Żądania te zostały uwzględnione w całości, tak co do zasady, jak i wysokości oraz opisu roszczenia – zgodnego z opisem wskazanym przez pełnomocnika. Wobec tego Sąd doszedł do przekonania, iż zgodnie z brzmieniem art. 351 kpc wyrok nie może być uzupełniony, bo nie ma czego oddalić, ani o co go uzupełnić.

Powołane orzeczenie w całości zaskarżył pełnomocnik powódki.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść postanowienia, a mianowicie:

- art. 351 k.p.c. w zw. z art. 325 k.p.c. polegające na bezzasadnym oddaleniu wniosku w przedmiocie uzupełnienia wyroku w kwestii dotyczącej rozstrzygnięcia o całości żądania, w sytuacji, gdy Sąd orzekł jedynie o części dochodzonego przez stronę powodową żądania nie oddalając powództwa w pozostałej części.

- art. 19 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 126 § 1 k.p.c. polegające na uznaniu, iż uzupełnienie przez stronę powodową braku formalnego polegającego na oznaczeniu wartości przedmiotu sporu stanowi jednocześnie precyzyjne określenie wartości żądania

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- § 2, § 5 w zw. z § 13 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy wysokość wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy winna odpowiadać wynagrodzeniu jako ekwiwalentowi za niewykorzystany urlopu wypoczynkowy lub wynagrodzeniu urlopowemu, nie zaś wynagrodzeniu zasadniczemu.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia oraz dokonanie uzupełnienia wyroku poprzez dodanie pkt 5 wyroku i orzeczeniu w nim o oddaleniu powództwa w pozostałym zakresie.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie zażalenia w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w dłu norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 325 kpc sentencja wyroku powinna zawierać wymienienie sądu, sędziów, protokolanta oraz prokuratora, jeżeli brał udział w sprawie, datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania wyroku, wymienienie stron i oznaczenie przedmiotu sprawy oraz rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron.

Zgodnie zaś z art. 351 § 1 kpc strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu.

Podkreślić należy, iż uzupełnienie wyroku możliwe jest, gdy nie wydano rozstrzygnięcia merytorycznego co do wszystkich roszczeń przedstawionych przez powoda albo nie uwzględniono roszczenia w całości, a jednocześnie nie oddalono powództwa w pozostałej części, nadto, gdy sąd pominął inne wnioski powoda. Ocena, czy sąd orzekł o całości żądania, powinna być dokonywana poprzez porównanie zakresu rozstrzygnięcia zawartego w wyroku z zakresem żądania istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 KPC). Innymi słowy niekompletność wyroku zachodzi wówczas, gdy sąd nie rozstrzygnął o części żądania (uwzględniając powództwo w tym zakresie bądź je oddalając), nie rozstrzygnął o wszystkich skumulowanych żądaniach (art. 191 i 193 KPC), bądź nie rozstrzygnął sprawy wobec wszystkich występujących w sprawie współuczestników (por. F. Rosengarten, Sprostowanie, uzupełnienie i wykładnia orzeczeń w postępowaniu cywilnym, NP 1971, Nr 6, s. 877).

Na gruncie przedmiotowej sprawy bezsporne jest, iż w toku postępowania rozpoznawczego pełnomocnik powódki w pozwie z dnia 14 sierpnia 2013 r. wniósł o przywrócenie powódki do pracy w Radiu (...) SA na poprzednich warunkach pracy i płacy (punkt I.1.) oraz zasądzenie „wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy” (punkt I.2 pozwu). Następnie pismem z dnia 29 sierpnia 2014 r. pełnomocnik sprecyzował zgłoszone żądanie wskazując, iż „w zakresie punktu I.2. pozwu wartość przedmiotu sporu wynosi 2880,- tj. wartość wynagrodzenia zasadniczego za miesiąc sierpień bez wskazania wynagrodzenia prowizyjnego (z uwagi na brak wiedzy powódki w przedmiocie rzeczywistych wpływów netto na konto pozwanej Spółki w miesiącu kalendarzowym poprzedzającym termin wypłaty prowizji z transakcji zawartych z udziałem powódki). Jednocześnie zastrzegł możliwość rozszerzenia powództwa po załączeniu przez pozwanego dokumentów wskazanych w pozwie.

Strona pozwana załączyła do odpowiedzi na pozew wyliczenie 1 - miesięcznego wynagrodzenia powódki liczonego jak ekwiwalent za urlop brutto, wskazując, iż przedmiotowe wynagrodzenie wynosiło 7.850,45 zł. Natomiast pełnomocnik powódki do chwili zamknięcia rozprawy nie rozszerzył pierwotnie zgłoszonego żądania, ani nie zmodyfikował żądania co do jego opisu. Jak słusznie podkreślił Sąd I instancji potwierdzeniem powyższego jest również pismo pełnomocnika powódki z dnia 22 września 2014 r., w którym wniósł o „przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy” (k. 215). W związku z tym, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób uznać, iż Sąd Rejonowy zasądzając na rzecz powódki kwotę 2.880,00 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, orzekł jedynie o części dochodzonego przez stronę powodową żądania nie oddalając powództwa w pozostałej części.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 19 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 126 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, iż uzupełnienie przez stronę powodową braku formalnego polegającego na oznaczeniu wartości przedmiotu sporu stanowi jednocześnie precyzyjne określenie wartości żądania, wskazać natomiast należy, iż z art. 19 § 1 k.p.c. wynika, iż w sprawach o roszczenia pieniężne, zgłoszone choćby w zamian innego przedmiotu, podana kwota pieniężna stanowi wartość przedmiotu sporu. W innych sprawach majątkowych powód obowiązany jest oznaczyć w pozwie kwotę pieniężną

wartość przedmiotu sporu, uwzględniając postanowienia zawarte w artykułach poniższych. (§ 2 tego przepisu). Tym samym wartość przedmiotu sporu jest to oznaczona kwotą pieniężną wartość dochodzonego w procesie roszczenia. Na gruncie rozpoznawanej sprawy powódka dochodziła zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, którego wartość pełnomocnik powódki sprecyzował na kwotę 2880 zł. Z uwagi zaś na brak rozszerzenia powództwa zarówno w zakresie wartości roszczeń o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, jak i w zakresie przedmiotu sporu wskazanego w pkt. 2 pozwu Sąd I instancji prawidłowo uznał, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż cokolwiek innego poza podaną wartością przedmiotu sporu w ramach roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy stanowiło przedmiot żądania.

Nieistotne jest przy tym, iż przyznana w wyroku tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy kwota jest niższa niż wynagrodzenie liczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlopu wypoczynkowy, to jest nie odpowiada regułom dotyczącym wyliczenia tego wynagrodzenia określonym w § 2, § 5 w zw. z § 13 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy.

Bezwzględnie bowiem Sąd jest ograniczony zgłoszonym roszczeniem i nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie (art. 321 kpc). Rozstrzygając merytorycznie sprawę sąd nie może orzekać o czymś innym niż żądał powód, ani w rozmiarze większym niż zgłoszone żądanie, bez względu na to, czy ustalenia faktyczne poczynione przez sąd uzasadniałyby wystąpienie z jeszcze innym roszczeniem lub z tym samym roszczeniem, ale w większym zakresie.

Żądanie powódki zapłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, choć z zastrzeżeniem rozszerzenia powództwa, zostało wyraźnie kwotowo sprecyzowane. Stąd też uznając zasadność twierdzeń pozwu Sąd Rejonowy nie mógł przyznać powódce więcej niż to o co wносиła wniosła. Wobec zaś faktu, iż wyrok odnosił się do całości tak sformułowanych żądań, wniosek o jego uzupełnienie jest bezprzedmiotowy.

Brak więc podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc. orzekł jak na wstępie.

Z. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.